

Αγία Μακρίνα: Με τη μοναστική της άσκηση υψώθηκε μέχρι το πιο υψηλό σημείο της αρετής

/ [Βίοι Αγίων](#)

Επιστολή για τον βίο της [οσίας Μακρίνας](#)

[...] Αφορμή για τη διήγηση μας έδωσε κάποια γυναίκα – αν αυτή γυναίκα λογαριάζετα. Γιατί δεν ξέρω αν η φυσική της κατασκευή μάς δίνει το δικαίωμα να ονομάζουμε γυναίκα αυτήν, που νίκησε τη φύση της.

Η διήγησή μας είναι αξιόπιστη όχι με βάση άλλα διηγήματα, αλλά εκείνα που υπαγορεύει η πείρα και στη συνέχεια με ακρίβεια ο λόγος τα εκθέτει χωρίς να χρειάζονται ξένοι μάρτυρες, για να τα επιβεβαιώσουν. Γιατί η παρθένος που μνημονεύεται, ανήκει στην οικογένειά μας κι έτσι δεν είναι ανάγκη να ξέρουμε από άλλους τα σχετικά μ' αυτήν αξιοθαύμαστα. Έχει τους ίδιους μ' εμάς γονείς, καθώς βλάστησε πρώτη αυτή καρπός από τα μητρικά σπλάχνα.

Επειδή λοιπόν έκρινες ότι προσφέρει κάποιο σπουδαίο κέρδος η ιστορία των καλών ανθρώπων, για να μη λησμονηθεί στον μετέπειτα χρόνο μια τέτοια ζωή κι ούτε να προσπεραστεί ανώφελα σκεπασμένη με τη σιωπή, αυτή που με τη μοναστική της άσκηση υψώθηκε μέχρι το πιο υψηλό σημείο της αρετής, θεώρησα καλό να

υπακούσω σε σένα και όσο πιο σύντομα μπορώ να εξιστορήσω τη ζωή της ανεπιτήδευτα και απλά.

2. Μακρίνα² ονομαζόταν η παρθένος. Κι ήταν από παλιά στη γενιά μας κάποια Μακρίνα ένδοξη, η μητέρα του πατέρα μας, που αγωνίστηκε σαν ομολογήτρια Χριστού στους καιρούς των διωγμών. Απ' αυτήν οι γονείς μας έδωσαν στην κόρη το όνομα Μακρίνα. Αυτό βέβαια ήταν το φανερό της όνομα για όσους τη γνώριζαν.

Κάποιο άλλο όμως όνομα ήταν, που μ' αυτό στα κρυφά την ονόμαζαν. Κι αυτό της δόθηκε πριν έρθει στο φως με τους πόνους του τοκετού έπειτα από ένα όραμα. Ήταν λοιπόν τέτοια στην ενάρετη ζωή και η μητέρα της, ώστε σε κάθε περίπτωση να χειραγωγείται από τη θεϊκή θέληση και Ιδιαίτερα προτίμησε τον καθαρό και άσπιλο τρόπο ζωής, ώστε μήτε τον γάμο θεληματικά να διαλέξει.

Αλλά επειδή ήταν ορφανή από πατέρα και μητέρα, όμορφη όπως ήταν στη σωματική εμφάνισή, και της ομορφιάς της η φήμη πολλούς τους μαγνήτιζε για να τη μνηστευθούν, ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, αν δεν παντρευόταν με τη θέλησή της, να πάθει κάτι που δεν θα το ήθελε με τη διαβολική ενέργεια των μανιακών εραστών του κάλλους της που καιροφυλακτούσαν.

Γι' αυτό διάλεξε για άνδρα της γνωστό και μαρτυρημένο για τη σεμνότητα νέο, ώστε να γίνει αυτός φύλακας της ζωής της. Κι αμέσως με τους πρώτους πόνους του τοκετού γίνεται μητέρα.

Όταν έφθασε η ώρα που έπρεπε να λυθεί ο πόνος με τη γέννηση, μέσα στον ύπνο της της φάνηκε ότι κρατούσε στο χέρι της το παιδί, που ακόμη ήταν στα σπλάχνα της και ότι κάποιος με μορφή και παράστημα μεγαλοπρεπέστερο από το ανθρώπινο εμφανίστηκε και το παιδί, που το κρατούσε στα χέρια της, το **ονόμασε Θέκλα**.

Και τούτο το όνομα ήταν εκείνης της Θέκλας³, που ήταν ξακουστή ανάμεσα στις ασκήτριες. Όταν το έκανε αυτό και τρεις φορές το εβεβαίωσε, εξαφανίστηκε κι έδωσε ανακούφιση στους πόνους του τοκετού έτσι, που κι αυτή συγχρόνως να ξυπνήσει και το όνειρο σαν πραγματικότητα να δει. Το όνομα λοιπόν το κρυφό εκείνο, δηλαδή Θέκλα. Νομίζω ότι αυτός που εμφανίσθηκε δεν έδειχνε τόσο ο όνομα της κόρης που γεννιόταν, αλλ' ότι προείπε τον βίο της νέας και αλληγορικά δήλωσε την ομοιότητα της εκλογής με την ταυτότητα του ονόματος.

1. **Πρόκειται για αδελφή του, όπως επίσης και του αγίου Βασιλείου του Μεγάλου.**
2. **Οι γονείς της ήταν ο Βασίλειος και η Εμμέλεια, που ήταν κόρη μάρτυρα.**

3. Κατά την παράδοση ήταν μαθήτρια του αποστόλου Παύλου.

Από το βιβλίο του Δημητρίου Τσάμη, «Μητερικόν», τόμος Α', έκδοση της Αδελφότητας «Η Αγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1990.

Πηγή: pemptousia.gr/ Επιμέλεια Στέλιος Κούκος